

det. Dette hænder meget ofte, og det strider virkelig heller ikke imod den nævnte Bestemmelse. Naar Leverandøren, idet han leverer begge Slags Lønner, selv gaar ind paa, at et Lønner kan gaa over fra den bedre Slags til den slettere, saa kan der ikke være Noget derimod, at indvende. Følge En af Klagerens, Arbeidsmand Ducks, eller Ducks, Udsagn, var der ved den omhandlede Leilighed netop baade Bjælker og adskilligt Brugstømmer, der blev antaget. Jeg har hos mig en Fortegnelse over de Leverancer, der bleve leverede i 1868, som er det Aar, hvori det maasse er sandsynligst, at den omhandlede Begivenhed fandt Sted, og det ses deraf, at den Leverandør, som der er Tale om, nemlig Grosserer Schmidt, i det Aar havde en meget betydelig Leverance af alle de forskjellige Slags Lønner. Men naar man nu holder denne Forretningsgang i Tankerne, forekommer det mig, at det let vil ses, at der ikke er nogen som helst Grund til at tro, at virkelig en Ulovlighed har fundet Sted. Klagerens Udsagn ved denne Leilighed giver ingen Grund til at tro dette. Jeg vil i saa Henseende først nævne, hvad den ene af de to Klager, nemlig Arbeidsmand Duck har forklaret. Han siger, at i Begyndelsen af Besigtigelsen, medens Formanden var tilstede, blev Lønneret kasseret; da Middag var forbi, blev dette Lønner kantroet paany og dernæst forsynet med Antagelsesmærket, som var — han nævner ikke det sammenslyngede A og B, men B alene. I et senere Forhør blev der spurgt ham, hvoraf han antog, at Lønneret var kasseret, han svarede da, at han antog det, fordi det ved den første Overgang blev forbigoaet, idet han ikke troede, at det kunde finde Sted uden med kasseret Lønner. Men naar man nu veed, at dette stadig finder Sted, ligger deri intetsomhelst Bevis for, at noget Ulovligt har fundet Sted. Naar man dernæst betragter den anden Klagers, Arbeidsmand Mansens, Udsagn, saa siger han i det første Forhør, at det Lønner, der var ham tilkjendegivet at være kasseret, senere blev antaget. Derefter bliver han i et senere Forhør spurgt, hvorledes det var tilkjendegivet Dagleierne, at dette Lønner var kasseret, og han siger, at det var slet derved, at det blev sagt, at det var ligegyldigt, hvilken Side der vendte opad. For nu at forstaa dette Svar, maa jeg bemærke, at naar Lønneret er antaget, ønsker man, at det paa det Dplagssted, hvor det skal bringes hen, skal ligge med Mærket opad, og derfor ønsker man, at der ligger en vis Side af Lønneret opad paa den Plads, hvor det bliver besigtiget. Nu blev der sagt til ham, at det, at det er ligegyldigt, hvilken Side der vender opad, jo ligesaa godt maa gjælde det Lønner, der foreløbig er forbigaaet, og dertil havde han Intet at svare. Jeg maa saaledes fastholde den Opfattelse, jeg kom til, da jeg spjrt sig Sagen, at der ikke ved disse Klager er givet nogetsomhelst Indicium til at antage, at en Ulovlighed skulde

have fundet Sted. Paa den anden Side vil jeg indrømme, at der heller ikke er Noget, som tyder paa, at de to Klager ikke skulde have handlet i fuldkommen god Tro; men man maa kun beklage, at deres billige Harme over en saadan forment Ulovlighed ikke har faaet dem til at klage noget tidligere, men at de have opfat at komme med en saadan Klage indtil 4, 5 a 6 Aar vare forløbne, saa at det naturligt blev meget vanskeligt at oplyse Sagen.

I Forbindelse med denne Sag maa jeg dog fremhæve enkelte af de Udtalelser, som forekomme i Statsrevisionens Betænkning. Det hedder saaledes Side 185: „Man beklager upaalidelige Embedserklæringer, hvis udtalte Formaal er uden Undersøgelse at lægge Sagen til Side“. Jeg tager vel ikke saa meget fejl, naar jeg antager, at der derved nærmest sigtes til den tidligere aftrykte Erklæring fra Værstschefen. Nu maa jeg for det første bemærke, at man vel efter almindelig Sprogbrug maa forudsætte, at der ved de Ord: „upaalidelige Embedserklæringer, der have et udtalt Formaal“, menes Erklæringer, som bitterlig have været urigtige, og som have været givne for at fremme et eller andet Formaal; men det kan jeg paa ingen Maade se, at der ligger i denne Erklæring. Det er ganske vist, at Værstschefen kan have taget fejl, naar han mener, at det ikke skulde være muligt at opdage Spor af Sandhed i den slete Fremstilling, men man har ikke Lov til at formode, at det skulde have været ham vitteligt, at han tog fejl, og naar det ikke er Tilfældet, synes jeg, det er et altfor graverende Tillægsord at bruge til en Embedserklæring, at den er upaalidelig for at naae et bestemt Formaal; og jeg kan heller ikke se, at han vilde naae dette Formaal, uden Undersøgelse at lægge Sagen til Side. Slutningen af Erklæringen lyder nemlig saaledes: „Bekommende maa vist ønske, at der bliver rettet saa direkte Beskyldninger imod dem, at de kunne faae Leilighed til at rense sig for slige Beskyldninger“. Deri ligger jo dog ikke, at der er noget udtalt Formaal om uden Undersøgelse at lægge Sagen til Side. — Statsrevisionens Betænkning er i det Hele taget ikke Værstschefen god. Der findes saaledes for Ex. Side 179 en Anmærkning, hvori der staar: „Der er anket over, at de Arbeidere, der havde foranlediget denne Undersøgelse med derefter følgende Domsfaldelse, under Sagens Drift affledigedes fra Værstets Tjeneste og først 10 a 12 Dage efter atter erholdt Arbeide, I en Skrivelse af 6te Oktober 1873 yttre Chefen for Drlogsvarstet herom, at dette berove paa en Misforstaaelse, idet Værstets Dagleier ikke ere fast ansatte Arbeidere og altsaa ikke blive affledigede, naar man ikke har Brug for dem“ — og saa staar der ikke Videre. Nu er det aabenbart, at, havde det været hele Erklæringen, saa havde det ganske vist været en temmelig